

# **RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**

## **ARREST**

**nr. 20.837 van 19 december 2008  
in de zaak RvV XII**

In zake: 1. X die handelt in eigen naam en als wettelijk  
vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind: X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X en X(meerderjarige dochter), die verklaren van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 30 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevelen om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 30 juli 2008 wordt door de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 augustus 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“(...)in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

### Reden(en):

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkene sinds september 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, vrijwilligerswerk verricht, werkwillig is, een beroepsopleiding bij de VDAB volgde, diverse aanbevelingsbrieven voorlegt en een ruime kennissen- en vriendenkring heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.*

*Het feit dat betrokkene's jongste dochter, A., hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

*Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter, A., betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zijn dochter als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan zijn meerderjarige dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds december 2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.*

*Betrokkene vroeg, samen met zijn kinderen, op 25.09.2000 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 27.11.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29.11.2002. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure -namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)*

*Betrokkenen beweren dat zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg kunnen indienen aangezien zij zich zouden moeten wenden tot de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) en dat zij geen verblijfsvergunning hebben om op legale wijze in Ankara te verblijven. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet hoeven te wenden tot de Belgische ambassade te Ankara aangezien er zich een Belgische ambassade bevindt in Azerbeidzjan namelijk in:*

*Suleyman Dadashov Street, 19  
AZ 1073 BAKU - Azerbeidzjan (bron: [www.diplomatie.be](http://www.diplomatie.be)).*

*Vermits er dus een Belgische ambassade aanwezig is in Azerbeidzjan, kan er van een schending van art. 3 van het EVRM geen sprake zijn aangezien betrokkenen niet aantonen dat zij als Azeri's in hun eigen land zouden uitgesloten worden van elementaire rechten. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiervoor een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige financiële steun te bekomen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen zich niet kunnen handhaven in afwachting van een beslissing over de aanvraag niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. (...)"*

Tevens wordt op 30 juli 2008 aan de verzoekende partijen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en ter kennis gebracht op 25 augustus 2008. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Tweede bestreden beslissing:

*"(...) In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op datum van 30/07/2008 wordt aan A.M + kinderen: A.A.(...) het bevel gegeven om uiterlijk op 25/09/2008 het grondgebied van België te verlaten (...)*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

- Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980-art. 7, alinea 1,2°).*
- Werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27/11/2002. (K.B. van 8 oktober 1981 - art. 77).*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18/10/2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. (...)"*

Derde bestreden beslissing:

*"(...) In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op datum van 30/07/2008 wordt aan A.A. (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 25/09/2008 het grondgebied van België te verlaten (...)*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

- Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet*

*in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980-art. 7, alinea 1,2°).*

- *Werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27/11/2002. (K.B. van 8 oktober 1981 - art. 77).*
- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18/10/2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. (...)"*

## **2. Over de ontvankelijkheid van de vordering**

2.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep, namelijk de tweede en de derde bestreden beslissing, in zoverre het gericht is tegen de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verduidelijkt dat een eventuele schorsing / nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat de verzoekende partijen niet meer illegaal in het Rijk zouden verblijven en dat een eventuele schorsing / nietigverklaring van de in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich zouden meebrengen ten aanzien van hun (illegale) verblijfssituatie. Bijgevolg zou in dat geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend moeten worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijven van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een hun op 18 oktober 2000 ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende bevel steunt op de miskenning van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoekende partijen, dat ze een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend bij de Raad van State, die bij arrest nr. 125.144 deze vorderingen hebben verworpen. Bijgevolg is dit bevel definitief, zodat deze principieel uitvoerbaar is.

De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van het thans bestreden bevel.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partijen niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 18 oktober 2000 kan uitvoeren, vermits deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de bestreden bevelen niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

2.2. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel.

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partijen onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te

beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en van de schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgesteld in artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet. De verzoekende partijen zijn van mening dat aan de motiveringsplicht geenszins voldaan is aangezien deze deels onjuist en deels niet afdoende is, omdat er op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen diplomatieke of consulaire post aanwezig was in Azerbeidzjan, en het voor de verzoekende partijen bijgevolg onmogelijk was de aanvraag in Ankara in te dienen; omdat de verzoekende partijen zich minstens tot september 2007 in een situatie bevonden waarbij er buitengewone omstandigheden voorhanden waren die het voor hen bijzonder moeilijk of bijna onmogelijk maakten om terug te keren om de aanvraag in te dienen en dat hieruit volgt dat niet kan worden weerhouden dat het de verzoekende partijen zelf zijn die zich in deze situatie hebben gewerkt maar integendeel de verwerende partij is die deze situatie heeft gecreëerd door op een onverantwoorde manier de dossiers jaren te laten aanslepen zonder enige verantwoording; omdat hun lang verblijf in België wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt; omdat hun illegaal verblijf niet noodzakelijk het gevolg is van hun eigen toedoen aangezien de verwerende partij er bijna twee jaar over doet om tot een beslissing te komen; omdat de verzoekende partijen van mening zijn dat zulks een maatregel eveneens van toepassing dient te zijn op de bevelen om het grondgebied te verlaten van asielzoekers welke nadien asiel hebben aangevraagd, zodat er geen enkele objectieve reden is om zulks niet te doen daar deze maatregel werd ingegeven door de onstabiele situatie welke heerst in het land van herkomst van de Afghanen en dit bijgevolg een schending is van het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat er inzake de problemen in het land van herkomst geen woord gerept wordt maar er enkel onterecht verwezen wordt naar de nieuwe wet.

Ter adstructie van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan wat volgt:

*“(…)ENIG MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9.3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in art. 10,11 en 24 van de Grondwet*

*Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.*

*Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.*

*Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.*

*Verzoekers zullen aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.*

### 1. Geen diplomatieke of consulaire post aanwezig in Azerbeidjan.

*De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de beslissing hieromtrent dat er thans een diplomatieke aanwezigheid zou zijn in Azerbeidjan.*

*Dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag zulks niet het geval was.*

*Dat geen enkele motivering voorhanden is wat betreft dit aspect. Zolang er immers geen diplomatieke post aanwezig was in Azerbeidjan konden verzoekers onmogelijk de aanvraag indienen in Ankarra.*

*Dat uit het ontbreken van enige motivering hieromtrent moet aangenomen worden dat de DVZ zulks wel als een buitengewone omstandigheid kon aanzien.*

*Dat zulks impliceert dat verzoekers minstens tot september 2007 in een situatie bevonden waarbij er buitengewone omstandigheden voorhanden waren die het voor hen bijzonder moeilijk of bijna onmogelijk maakten om terug te keren om de aanvraag in te dienen.*

*Dat hieruit volgt dat de niet kan weerhouden worden dat het verzoekers zelf zijn die zich in deze positie hebben gewerkt maar integendeel gedaagde is die deze situatie heeft gecreëerd door op een onverantwoorde manier de dossiers jaren te laten aanslepen zonder enige verantwoording.*

### 2. Langdurig verblijf in België.

*Verzoekers stellen dat hun lang verblijf in België wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 9.3 van de Vreemdelingenwet.*

*Zij stellen dat dit illegaal verblijf niet noodzakelijk het gevolg is van hun eigen toedoen. Immers het stond voor verzoekers open een aanvraag art. 9.3 Vreemdelingenwet in te dienen. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoekers hun precaire situatie zelf hebben veroorzaakt daar het gedaagd is die er bijna twee jaar over doet om tot beslissing te komen.*

*Dat verzoekers van mening zijn dat zulks een maatregel eveneens van toepassing dient te zijn op de bevelen om het grondgebied te verlaten van asielzoekers welke nadien asiel hebben aangevraagd.*

*Dat er geen enkele objectieve reden is om zulks niet te doen daar deze maatregel werd ingegeven door de onstabiele situatie welke heerst in het land van herkomst van de Afghanen.*

*Dat wanneer gedaagde een onderscheid wenst te maken tussen de twee categorieën zij hiervoor een objectieve grond dient voorop te stellen.*

*Dat zulks een grond niet bestaat.*

*Dat dit een schending is van het gelijkheidsbeginsel.*

### 3. Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd.

*Verzoekers zijn vooreerst van mening dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken formeel niet gemotiveerd werd op een aantal punten. Verzoekers menen dat er geen formele motivering van de bestreden beslissing voorhanden is in de zin dat er geen motivering inzake de problemen in het land van herkomst geen woord gerept wordt maar er enkel onterecht verwezen wordt naar de nieuwe wet.*

*Ondergeschikt zijn ze van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.*

*Verzoekers verwijzen in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:*

*"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)(...)"*

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partijen ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op alle, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen en bijkomende stukken uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van de verzoekende partijen hun aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de

Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- het feit dat betrokkene sinds september 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, vrijwilligerswerk verricht, werkwilgig is, een beroepsopleiding bij de VDAB volgde, diverse aanbevelingsbrieven voorlegt en een ruime kennissen- en vriendenkring heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend; de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980;

- het feit dat betrokkene's jongste dochter, A., hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden; tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is; wat de scholing van de nu meerderjarige dochter, A., betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zijn dochter als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven; indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan zijn meerderjarige dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten; bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen; sinds december 2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf;

- betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; betrokkene vroeg, samen met zijn kinderen, op 25.09.2000 in België asiel aan; deze asielaanvraag werd op 27.11.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29.11.2002; betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie; de duur van de asielprocedure -namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000);

- betrokkenen beweren dat zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg kunnen indienen aangezien zij zich zouden moeten wenden tot de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) en dat zij geen verblijfsvergunning hebben om op legale wijze in Ankara te verblijven; er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet hoeven te wenden tot de Belgische ambassade te Ankara aangezien er zich een Belgische ambassade bevindt in Azerbeidzjan namelijk in:

Suleyman Dadashov Street, 19

AZ 1073 BAKU - Azerbeidzjan (bron: [www.diplomatie.be](http://www.diplomatie.be));

- vermits er dus een Belgische ambassade aanwezig is in Azerbeidzjan, kan er van een schending van art. 3 van het EVRM geen sprake zijn aangezien betrokkenen niet aantonen dat zij als Azeri's in hun eigen land zouden uitgesloten worden van elementaire rechten; niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen; het staat betrokkenen vrij hiervoor een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige financiële steun te bekomen; ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken; dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten; reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage; hierdoor kan de bewering dat betrokkenen zich niet kunnen handhaven in afwachting van een beslissing over de aanvraag niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de motivering deels onjuist en in ondergeschikte orde niet afdoende is omdat er op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen diplomatieke of consulaire post aanwezig was in Azerbeidzjan en zij onmogelijk de aanvraag konden indienen in Ankara, waardoor de verzoekende partijen zich minstens tot

september 2007 in een situatie bevonden waarbij er buitengewone omstandigheden voorhanden waren die het voor hen bijzonder moeilijk of bijna onmogelijk maakten om terug te keren om de aanvraag in te dienen, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aannemen dient de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf beoordeeld te worden rekening houdend met de elementen die de situatie van de verzoekende partijen daadwerkelijk kenmerken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Terecht stelt de gemachtigde van de minister dat *'betrokkenen zich niet hoeven te wenden tot de Belgische ambassade te Ankara aangezien er zich een Belgische ambassade bevindt in Azerbeidzjan'*. Het feit dat er zich een Belgische ambassade bevindt in Azerbeidzjan op het moment van het nemen van de beslissing wordt tevens niet betwist door de verzoekende partijen. Het is dan ook niet onredelijk dat het 'niet aanwezig zijn van een diplomatieke of consulaire post in Azerbeidzjan' niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partijen stellen dat er een schending van de motiveringsverplichting is aangezien hun langdurig verblijf in België wel zeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

*"(...) Het feit dat betrokkene sinds september 2000 in België verblijft (...) verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. (...)"*

De verzoekende partijen maken met hun betoog, dat bestaat uit het poneren van een blote bewering, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling kon komen.

Waar de verzoekende partijen stellen dat hun illegaal verblijf niet noodzakelijk het gevolg is van hun eigen toedoen daar het de verwerende partij is die er bijna twee jaar over doet om tot een beslissing te komen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

*"(...) Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg, samen met zijn kinderen, op 25.09.2000 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 27.11.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29.11.2002. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie; de duur van de asielprocedure -namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)"*

Bovendien merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen ( RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Waar de verzoekende partijen stellen dat 'zulks' een maatregel eveneens van toepassing dient te zijn op de bevelen om het grondgebied te verlaten van asielzoekers welke nadien asiel hebben aangevraagd, dat er geen enkele objectieve reden is om zulks niet te doen daar deze maatregel werd ingegeven door de onstabiele situatie welke heerst in het land van herkomst van de Afghanen en dat dit bijgevolg een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, merkt de Raad op dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen

ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partijen laten echter na dit te doen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te duiden welke categorieën op ongelijke wijze worden behandeld zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan begrijpelijke toelichting onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede middel voeren de verzoekende partijen tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 12 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), omdat kinderen het recht hebben om gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zulks niet gedaan heeft en aldus de hoorplicht geschonden heeft.

Ter adstructie van het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan wat volgt:

*“(…)TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel art. 12 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het Kind.*

*Artikel 12 Kinderrechtenverdrag zegt dat kinderen het recht hebben om gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft. Dat recht geldt wel alleen voor kinderen die in staat zijn een eigen mening te vormen. Bovendien moet het kind niet noodzakelijk rechtstreeks worden gehoord, maar kan dat volgens het Kinderrechtenverdrag ook via een vertegenwoordiger of een geschikte instelling. De wijze waarop het kind gehoord wordt moet ook in overeenstemming zijn met de (bestaande) nationale procedureregels. Dat de DVZ zulks niet gedaan heeft en aldus de hoorplicht geschonden heeft. (...)”*

Daargelaten de vraag of artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geen melding gemaakt hebben van het feit dat de mening van hun kind persoonlijk diende ingewonnen te worden. Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het kind dient te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet hebben de kinderen het recht om door tussenkomst van hun ouders schriftelijk gehoord te worden in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers tonen niet aan dat de mening van hun kind zou afwijken van het gestelde in hun aanvraag en tonen evenmin aan dat dit zou geleid hebben tot een andersluidende beslissing. De schriftelijke procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet schendt artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Waar de verzoekende partijen een vermeende schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aanvoeren gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling gedaan onder punt 2.1., waarbij het beroep gericht

tegen de bestreden bevelen onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,                      kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,                      griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. DENYS.**

**Ch. BAMPS.**